

BAJTÁRSI LEVÉL

1959. XII. évf. 7-8. sz. levél 45. oldal. Utrecht, 1959. aug. 1.

GONDOLATOK TRIANONROL.

Trianonban, 1920. június 4-én a magyar ügyet a 74 éves gróf Apponyi Albert képviselte, aki három nyelven -francia, angol, olasz- mondotta el nagyhatású beszédét. Nemcsak kiváló szónok volt, hanem hatalmas érveit azok benső átélése is jellemezte, s kicsendült abból a magyar nép minden szenvedése.

-Magyarország nem akarta a háborút- volt a lényege hatalmas erejű beszédének, szinte hitvallásnak. A boldogult emlékü, gróf Tisza István, magyar miniszterelnök az egyetlen volt, ki az 1914. július 7-ki közös miniszter-tanácsra a Szerbiával szembeni provokáló lépés ellen leghatározottabban foglalt állást. De ez is hiábavaló volt. Hazánk egy része az oroszok betörése utján, majd 1916. augusztus végétől 3 hónapon át a románok támadása miatt hadszíntérre lett. Az országunkat védjük a betört ellenség ellen, de azok visszaverése után sem akartunk illetérlen területnyereséget. Csak az ezeréves Hazát akartuk épségben. Hogy területünk kétharmada és értékeink háromnegyed része a nemzetiségeknek jut, az a keresztenyíleg magyarózott "önrendelkezési jog"-gal ellentétben áll. Mert minden nép, amely az ezeréves magyar Hazában, a Kárpátmedencében élt, teljesen egyenrangú volt a magyarral. Megtarthatták nyelvüket, iskoláikat, népi viseletüket, sajtójukat és szokásaikat! Nem volt első és másodrendű állampolgára Magyarországnak évszázadokon át. A török hódoltság 150 éves tartama alatt a magyarság pusztulásnak indult és királyaink főleg a XVIII. század második felében- nemcsak németeket, hanem egyszerre 30.000 szerb családot is behoztak, akiket a legjobb földekhez és kiváltságokhoz juttatták. A magyar kormány a több mint 20 millió lakosáért az előző időben mindent megtett, de mi lesz most, amikor ércek, erdők, ső és kőszén nélkül 8.5 millió lakossal kell új életet kezdeni? A népszövetség nem döntheti nyomorba, sőt végveszélybe azt a nemzetet, amely a reá kényszerített háború folytán félmillió derék fiát veszítette el. A hatalmak megértéséhez apellálók akkor, amikor az igazságnak megfelelő érvek alapján méltányosságot kérek, vagyis a békeszerződés szövegének olyan megváltoztatását, amely az ország területéből nem vesz el annyit és így a magyar nemzet fennmaradását biztosítja.

Befejezésül rámutatott arra, hogy ha a kidolgozott tervvezet a magyarságra erőszakolják, az csirájában máris magában hordozza egy újabb világháború bekövetkezését.

Figyelemmel -talán egyesek, mint Nitti akkori miniszterelnöke Olaszországnak- s rokonszenvvel is hallgatták a szónoki mesterművet, de mégsem időztek sokáig a magyar ügynél, hanem az "illetékesektől" kézhez kapott s a Wilson féle elvek 10. pontja alapján kidolgozott békeszerződést aláírták.

Győzött az önkény, győzött a bosszú, győzött a magyarság el-
létségeinek évtizedes, szívós, kitartó aknamunkája.

Gróf Apponyi leverton s mérhetetlen szomorúsággal hagyta el azt a tornyot, amelyben egy személy 3 nyelven valószínűleg soha nem

Intéz a teljes igazságnak is megfelelő érveket tartalmazó nagyhatású szónoki beszédet egy nemzet érdekében a hatalmak képviselőinek lelkiismeretéhez...

1849. október 6-ához oly igen hasonló 1920. június 4.! Kossuth szabadságharca után a miniszterelnököt, 13 tábornokot és több-száz kiváló magyart végeztek ki. Trianonban az egész magyar nemzetet tették életképtelenné. Ha Magyarországot - az Isten adta, egészében - meghagyták volna, akkor a nyugati nagyhatalmak miatt nem aggódnának az őket is keletről veszélyesen fenyegető rém miatt!

Mi hisszük, hogy elkövetkezik Európa ujja rendezése, amelyben Magyarországot nem kényszerítik ismételten a vádlottak padjára! A pánszláv tolsevizmus további térbővítését nem lehet a Trianonnal megnagyobbitott vagy életrehívott államok fenntartásával megakadályozni, hanem csak a történelmi múlt, földrajzi és gazdasági adottságok tekintetbe vételével eszközölt új és igazságos rendezéssel!

oooOooo

Anonymus.

NE SÍRJ ANYÁM!

Anyám, ha erre Nyugat felé nézel
S hiába várod bújdosó fiad,
Ne sírj Anyám, ha borús még az égbolt,
Egyszer felderül, egyszer felvirrad.
Egyszer, ha majd az ajtódat kitárod,
A hajnalpír az arcodra ragyog:
Ott áll előtted fiad, akit vártál
S kiáltom Anyám! Ne sírj, itt vagyok.

Hoztam a hajnalt, amit várva-vártunk,
Zokogva léptük át a szent határt.
Amerre jöttünk, ölelő karokkal
Egy eggyé olvadt nemzet lelke várt.
Ezernyi kérdés szállt el az ajkáról:
Mi van a fiammal, jön-e az uram?
Kis unokámat hozza-e a lányom,
Hát a vejemmel, menyemmel mi van?

Jönnek. Mind-mind-mind, örök békét hoznak,
A bújdosásból Krisztus visszatért.
Ne sírj Anyám, ha Apám nem jöhet már,
Halálba ment a magyar nemzetért.
Ne sírjatok, kik mindhiába vártok!
Virág fakad a hősi sírokon.
Vérünk és könnyünk nem folyt el hiába,
Magyar áll őrt az űs határokon.

Anyám, nem lesz több rémületes álmod,
Szent küszöbödön űrködik fiad.
Hősi síroknak békés álmódí
PihenjeteK meg - hazátok szabad!
Testvérkarokkal magyart átölelni
A bújdosóknak hada hazatart.
Amerre járnak, örömkönyves arccal
Zengenek: "Isten áldd meg a magyart!"

Hajas István.

oooOooo

1 9 1 6.

A templom felől autó szirénája búgott fel.

-Na-, azt mondta az öreg ember, -ki lehet? Biztosan katonák.

Tisztek.

De nem mozdult, hogy megnézzé. Az egyik szekérlőccsel bajlódott, mert az csak amolyan mondavacsínált volt. A régi elhányódott valahogy ebben az Isten verte zürzavarban, ezt ő csukabálta össze, kis bal-tával, bicskával. Nincsen most asztalos, meg kovács, meg mi; az egész faluban tán 20-25 ember akad, az sem ember. Csak asszony, meg gyerek, meg afféle magafarmájú vén. A többi népség fegyver alatt, ki erre, ki amarra, Oroszország felé, az olasz hegycsúcs, odalenn Albániában, német kom-

mandón Belgiumban; ámbar most, hogy az oláhok betörték, hát úgy hírlík, hazafelé igyekeznek mind a székegy fiak. Ugy mondják, minden frontóról jelentkeznek a legények, hogy addig nem harcolnak más ellen, míg idehaza a szülőföldjüket rendbe nem tették az ellenségtől.

Cudar idő járta 1916-ban. A Maros-völgyében Dédánál s a horgyek élén végig, majdnem Szászrégonig áll még az oláhok frontja, s Küküllőben, Szováta felett a Cserepes-tetőn tartják magukat.

De a völgyeket, -Beszterce határából Szakadátig már védi Bernátsky ezredes, s Bözöd alatt ott áll a huszáraival Csécsi-Nagy Imre.

A görgényorsovai s magyarosi csatákat már fényesen megvívta, s az elhagyott községekbe kezdtek visszaszívárogni a menekültek. Meg kellett fogni a dolog végét. Bedöntött falat, elhordott kerítést újra húzni, leégett tetőket megrakni ismét és sietni, hajtani a munkát; még melegít a nap, de a fecské már elfele készülődnek, a Nyárádból őszi ködök páráznak fel reggelentént, hát csak sietni, sietni, a kis földesekért megmunkálni, őszi vetésnek alája szántani, mert bizony nem lesz élet jövőre. S a férfiak talpig fegyverben oda...

Hogy az autó már a községháza előtt bűgött, az ember felpillantott a munkájáról:

-Nézz csak ki, fiam, hogy kik azok?

A gyermek -10-12 éves forma, élénk szemű, jóvágású gyerek- eleresztette a rudat, amit tartott az öregnek, s a kiskapuhoz lépett. Éppen elvágtatott előtte a gép.

-Civilek- mondta -megyei urak lehetnek.

-Aha, aha- hümmgetett az öreg Biró Dénes- vizitálják a községeket. Kinek, mi baja esett. Ugy mondják, főminiszteriális urak is vannak erre. Nocsak.

Hát összesikerítette valahogy a löcsöt, az ekét meg felmeszterkedték a két kerékre, amit a szétszedett szekérből csináltak, s a gyermek kivezette az istállóból a Csinost.

Közben az anyja is kinézett a házból.

-Kik voltak az autón te?

-Megyei urak. Vizitálnak.

-Ugy, ugy. Jól is toszik. Biztosan hoznak majd segélyt is.

-Hát, ha egyebet nem, - azt mondta a vénember- vetőmagot biztosan hoznak majd. Az jó lesz. Csak le ne kössenek vele.

A gyerek odafaroltatta Csinost a rúdhöz. Szegény Csinos; ugyanvalóst nem volt csinos egy cseppet sem. A bordája úgy kiállott, hogy majd kiszurta a farkó, sebes bőrét, s a fejét búsan lógatta alá; neki is kijutott a nyomorúságból eleget. Befogták.

A vénember megegyszer aggódalmasan körüljárta a készséget s megvakartá a tarkóját.

-Elbánsz te ezzel egyedül, Balázs?

A gyerek nevetett. Nem hetykén, csak valami olyan jó bizakodással.

-Él én, ne féljan maga semmit, Nagyapó.

-Szen, le sem tudod emelni majd egyedül. Kimegyek én mégis.

-Maradjon csak idehaza, Nagyapó. Nézzeken Anyámmal valami enivaló után, s az istálló tetejét csinálja össze, ha lehet, mert hátha eső jön.

A vénember valami nyhe büszkeséggel nézte a kölyköt, ahogy még igazgat ezt, amazt s indulni készül, de mégis féltette, hogy hiába megy.

-Nem birsz te ezzel egyedül, Balázs.

-Hát- azt mondta a gyerek -odakinnt majd segítenek a Kerekos Ferkóék, én is ott vannak s a két Barta leány. Majd előbb segítenek nekem, aztán én nekik. Estére meg, hogy befelé jönnék, már ott lesz Nagyapó, igaz-o?

-Na jó, hát credj, orodj, csak vigyázással légy fi m, hallod.

-Jó lesz, jó.

Elment a gyerek. Nem ült fel, kimélte a lovacskát. Lépésbe mentek s ott baktatott a nyirkos kerék mellett.

Odakinnt a földeken asszonyok dolgoztak s gyerekek, fiúk, leányok. Kerekos Ferkó, -olyan 14 esztendőes forma, sihoder a Nagyapóval, a két Barta leányka, azok legény nélkül voltak egészen, csak az anyjukkal, ezek voltak a két első szomszéd föld, hát tudta, hogy nem lesz egyedül. Délig segített a Barta leányocskáknak, -azok egy árva tehénkével

voltak, hát melléfogták a Csinost. Akkor kevés kenyeret eadtak, pihentek s az ő földjüknek láttak neki. Persze, el nem készülhettek; a Csinos, meg a Bimbó, a Bartáék tehénkéje, már egymásnak dűltek, úgy lihegtok, s a gyerekek megéheztek.

-No még egyet fordulok, - ezt mondta Balázs a leányoknak, - s aztán ezt a két szegényt, már mint a Csinost, meg a Bimbót, az ugaron át leviszem a fűzesig, -hadd harapjanak egyet. Tik meg addig fussatok el a dombra, hátha már jön a Nagypó. Akkor, ha jön, -ennivalót azt hoz, az biztos, - szóljatok át a Kerekos Ferkónak, hogy kiáltson utánam.

-Kiáltok én, -ajánlotta a kisebbik Barta leány, Ilon.
-Te kis béka vagy, - intett a fiú, legényformán, -a te szavad nem hallik odáig- s nagyosan, komolyan indult a szántásnak megint. Hogy visszakerült, kilépett az útra. Mögötte a felhasított ugar barnálott s a két fáradt állat gőzölgöve pihent.

A nap még végig ragyogott egyszer a mezőkön, vörös fénnel hunyorgott szerte, de borzongató, hívős szellő indult valahonnan, s mintha messziről a reggeli autó szirénája zúgott volna fel, vagy valami másik autóbé, - hiszen járnak most erre, - a gyerekek a kezét ellenzőnek emelte a szeméhez s szétnézett: nem látja-e meg az öregot jönni, valahol. Sokáig állott így.

Egyszerre úgy érezte, valaki nézi. Felrezzent.

Szemközt, az országuóra szögellő ösvényen egy ember jött. Magas ember, botot hordott, de könnyedén lépdelt; bajusza rövid, kicsit őszes felette szakálába folyt. A szemüvege most megcsillant a napban s tükrözött, hogy a fiú nem látta a szemét; -abba nézett ösztönszerűen, - most odább lépett az ember, a fény elszaladt az üvegről és meglátta: rop-pant erős és kicsit összehúzott nézése volt az idegennek.

A gyermek megemelte a kalapját.

-Adjon Isten jó napot.

Az idegen -az arca becssett volt és halavány, most jól látta közelről- elmosolyodott.

-Szervusz fiacskám, - és megállott elköte a botra támaszkodva, - ticcitek ezek az állatok?

-Nem, instállom alásan, -felelt a gyerek, -a ló az a mienk, hanem a tehén az a Barta Áronké.

-Hát te ki vagy?

-Én Biró Balázs vagyok, innen Kibédéről.

-Aztán mit csinálsz itt ilyenkor?

-Szántottunk. Most meg pihentetem az állatokat és várom, hogy a Nagypám jöjjön.

Az idegen végignézett a gyereken.

-Te szántottál?

-En, meg a két Barta leány.

-Leány?

-Az. Mert az én apám oda van a háborúban, meg a bátyám is, meg az ő apjuk, meg a két bátyjuk is oda van. Mink most jöttünk csak vissza 3 napja a menekülésből, ők meg tegnap. Hát aztán most nekifogtunk a földeknek. -

A dombhajlaton jött már a vón Biró Dénes s megállott, hogy a gyereket az idegen úrral ott látta. Megállott oldalt, távolabb, s nézte az embert fürkészve.

-Aztán szívesen csinálod? -folytatta az idegen.

-Szívesen csinálom. Mert háborúba még nem visznek, hát ki-ki úgy segít, ahogy tud. -

Messzebb, a fűzes oldalán még két-három úr kanyarodott elé, s a fordulónál elhúzódtott az autóbé s megállott. Az idegen intett az urak felé, hogy -jövök, jövök már.

-Aztán nem szeretnéd, ha hazajönne már az apád, meg a bátyád s nem kellene, hogy itten nehéz munkát végezzél gyereklétedre?

A fiú nagyra nyitotta a szemét; de furcsákat kérdez ez az úr.
-Hát- azt mondta -persze, hogy szeretném, ha itthon lennék, de hát, ha nem lehet. Végezzék csak ők az ő dolgukat odaikint, én is elvégzem a magamét idehaza.

Az idegen megsimogatta a gyerek vállát, erővel, melegen simogatta meg. -Derék fiú vagy, Biró Balázs! - s kezét nyujtott. -Áldjon meg az Isten!

Megfordult, -az alkony már leszállott s az árnyékát óriási nagyra elvetette maga előtt az idegennek, amint ment végig az ösvényen, -odalent a tisztásnál találkozott az urakkal, aztán felléptek az ország-útra, beülték a kocsiba s az olvátgatott sebesen, mint a szélvész.

A vén Biró Dénes most lépett oda. A szeme révedező volt, úgy elnézett magába befelé, az állához is simított, úgy elgondolkozott, -ejnye, ejnye. -

-No!- azt mondta egyszerre s még a mutatóbujját előre borte nyomaték okáért, - megvan! Tudod-e, ki volt az az úr?-s az autó már meszsze berregett a közelgő éjszaka elé, az emberrel, aki járt-kelt a megsebzett földeken, messze berregett már, - Tudod-e, ki volt?-és a vén székelly, levette a kalapját tisztességgel: -a bihari úr volt... a geszti gróf...! Tisza István úr!

Az autó rohant, a megtépett országnak útján s titokzatos árnyak kigyóztak utána...

oooOooo

Török Sándor.

CSENDŐR-ZÁSZLÓ AVATÁS A PITTSBURGHI CSOPORTUNKNÁL.

F. évi május hó 23-án tartotta meg pittsburghi csoportunk zászlóavatási ünnepélyét a hazelwoodi Magyar Házban. Kb. 400 személy vett részt ezen bensőséges ünnepségen, köztük már Amerikában született magyarok, magyar szabadságharcosok s meghívott amerikai vendégek. Ez utóbbiakat a golyvelvű műsorral és m. kir. csendőrségről írt rövid angolnyelvű ismertetővel is ellátta a csoport gondos s mindenre figyelmet fordító rendező gárdája.

Megjelentek ott a clevelandi, chicagói és buffalói cső. csop. képviselői, míg a canadaiak levélben kívántak további sikereket a pittsburghiak már eddig is igen eredményes működéséhez.

A teljes erkölcsi siker bizonyítéka e csoport tagjai áldozatkész és eredményekben dús munkásságának. Igaz örömmel gratulálunk ehhez azon hő bhajtással, hogy találjon követésre más csoportjainknál is.

Az ünnepségről az alábbiakban közöljük az ott ni csop. vezető tudósítását:

Az ünnepséget Markovits Carol Ann bájos, fiatal megjelenésével és az amerikai Himnusz eléneklésével nyitotta meg. Baranchi Tamáska Endre csop. vez. magyar és angolnyelvű megnyitó beszéde után felolvasta Folkushazy Lajos ny. altábornagy levelét, amelyben üdvözölte a csoportot, annak pártoló tagjait is, és kérte őket, tegyék magukévá a csendőrök eszméjét és velük karöltve vegyenek részt minden erejükkel a bolsevizmus elleni kemény küzdelemben.

Hon. L. McBridge pittsburghi bíró nagyhatású beszédében megemlékezett a hős magyar népről és örömeinek adott kifejezést, hogy ezen a nagy ünnepélyen szólhatott.

A zászlóavatási beszédet a Chicagóból érkezett Burján Gyula v. gimnáziumi tanár mondotta.

"...a magyar csendőrség hazai és külföldi tekintélyének volt egy hatalmas erkölcsi bázisa. Ez a bázis, ez az alap, hogy a m. kir. csendőrség árnyékában nem grasszálhatott a bűn, nem fertőzhetett az alvilág, nem virulhatott az istentelenség, nem tobzódhatott az erkölcsstelenység, nem lehetett a magántulajdon szentségét sárba taposni, nem lehetett az ifjúság lelket a posvány mocsarába lerántani, nem lehetett a szellem, a lélek tisztaságát megfertőzni, nem lehetett a tiszta keresztény, nemzeti magyar életbe konkoltyt hinteni...

-Isten és a Nemzet detronizálását nem engedte meg a m. kir. csendőrség! Ezen nemzeti és erkölcsi tőkének volt birtokosa a csendőrség testülete. Ezért élvezte a magyar nép örök bizalmát a múltban, de még ma is. A magyarság jól tudja, hogy a kakastollasokkal térhet vissza a jog, az igazság, az Isten-hit, a szabadság, Magyarország felszabadulása!

Már a beszéd alatt a rendezőség a szinpadra kalauzolta dr. Peller Gusztávnét, a zászlóbányát, a kinek kíséretében volt Terney Elvira szépségírálynő és két udvarhölgye, Steiner Elsie és Csupák Valéria. Ott volt a három zászlótartó csendőr-bajtárs is: Simon Árpád, Nagy János és Kara Mihály.

A zászlóbánya az avatóbeszéd elhangzása után felkötötte a magyar szent koronával ékes nagy piros-fehér-zöld zászlót a zászlórúdra

májd az emlék-szalagját helyezte el, ezután pedig az MHBK pgh-i csoportjának szalagját erősítették a zászlórúdra. A bírő felesége amerikai háromszínű szalagot kötött a magyar zászlóra.

Dr. Peller Gusztávné lépett ismét a zászlóhoz és felemelte, majd keresetlen szavak kíséretében, moghatottan adta át a zászlót a csendőr bajtársaknak.

Tamáška Endre mondott köszönetet a zászlóanyának és erre az alkalomra általa készített művészi oklevelet nyújtotta át, Tálós László pedig egy hatalmas virágcsokrot.

A csop. vez. azután felolvasta azoknak az egyházaknak, egyeleteknek, magyar újságoknak, csö. csoportoknak, személyeknek a nevét, akik zászlószeget ajánlottak fel.

A zászló Kárpátaljáról való, Kulifay István csö. szkv. felesége mentette meg a huszti csendőr-szárnyon az oroszok elől.

Az ünnepély legszebb és legmeghatóbb jelenete volt, amikor a clevelandi Magyar Csendőrök Családi Közösségének képviselőtében v. Borgóy Jánost helyettesítve -v. Máthé Ferenc átadta az új csendőr-bajtársaknak a Csendőr-jelvényt. Több mint 30-an sorakoztak fel a színpadon komolyan, átérezve ennek a pillanatnak nagy jelentőségét.

A közönség csendben és feszült figyelemmel nézte végig az élményszerűen szép jelenetet... Új bajtársak! Aik között egyformán van régi amerikai magyar, régi- és új menekült, itt született második, sőt harmadik generációs magyar Testvér! Itt domborodott ki az igazi magyar egység!

Sári Gál Imre szabadságharcos költő igaz magyar szívvvel és magyaros lelkeséggel irt versei közül egy csokrot nyújtott át az ünnepség közönségének. Nagy tetszéssel fogadták.

A vidékről érkezett vendégek előtt eddig ismeretlen Terney Elvira kapott sok tapsot Brahm's 6. magyar táncára.

Mikor pedig a két nemzetes-asszony a színpadra lépett, a közönség nagy várakozással figyelt fel. S nem csatlakozott. v. Megay Lászlóné fejedelmi szépségű megjelenésével és gyönyörű disznagyar ruhájában már előre sikert aratott. Előadásának finomsága, kellemes hangja, művészien válogatott régi magyar dalai az est fénypontjává tették. Örv. dr. v. Pongrácz Simonné művészi zongora kísérete élvezetes és méltó keretet adott a művésznőnek. Viharos taps támadt, s nem merték leengedni őket a színpadról.

Bár már láttunk sok szép női magyar ruhát Pittsburghban s a környéki ünnepeken, de olyan hamisítatlan, igazi paraszt-ruhákat, eredeti kalocsai himzésteket, mint amilyenekben a 13 clevelandi magyar cserkészlány dalolt és táncolt, nem láttunk még Amerikában. A Szt. Erzsébet leány-cserkész csapat tagjai voltak, Dietrich Dénesné vezetésével. Végnélkülínek tűnt tapsot kaptak.

A zárószót Smith Lajos, az UMCA elnöke mondta, majd a magyar Himnusszal zárult a szép ünnepély, melyen a műsorszámokat Smith Lajosné mondta be általános meglepődésre.

Utána a Baldwin-zenekar csárdására dr. Peller Gusztávné zászlóanyával Baranchi Tamáska Endre nyitotta meg a táncot, mely kellemes hangulatban tartott a zárórágig.

Egy remek olajfestményt is ajándékozott a csop. vez., és annak jóvedelme szintén jótékony célra jutott.

Az ünnepély megrendezésében a csoport tagjai alaposan kivették részüket, köszönet érte. Gasch Oszkárné és Simon Margit nemcsak az ünnepség alatt szolgáltak, de két szép tortát is készítettek, s azok ára is jótékony célra jutott. A konyhában a csendőr-bajtársak asszonyai szorgalmaskodtak.

Nem szabad megfeledkeznünk dr. Rektor Béláról, a clevelandi Cs. Cs. titkáráról, aki aktivitásával nagy segítséget nyújtott a rendezésnek.

Köszönet jár a Magyar Ház vezetőségének és mindenkinak, aki a sikert előmozdította.

oooOooo

B. T. E.

Megtépett zászlónk újra büszkén lengve,
Rongyolódva is viharok fészül,
Összefogva a magyar a magyarral,
Világ viharját álljuk egyedül!

Hajas István.

"EGY TÖLGY KIDOLT..."
(Levél halott édesapámhoz.)

Drága jó Édesapám!

Megdöbönt lélekkel, szívbevágó fájdalommal olvasom a messziről jött fekete gyászjelentést... Édesapám a magyar tél közepén, hosszas szenvedés után az Urban megnyugodva csendesen elhunyt.

Sírni nem tudok, pedig ordítani szeretnék a keserűségtől! Ez is apai örökségem: elérkezéskor nincs, csak magyar kötelesség! A könny csak elhomályosítja szememet, s aztán elapad, mire megkötöm az egy évre kötöttem fekete nyakkendőmet. Síri csend van a szobámban, és emberi együttérzés gyásza járja át a házat, hol lakom. Utolsó fényképe ott áll az íróasztalomon, bánatos és fáradt szemekkel néz rám, a megpihenni tért jóságos Édesapa tekintetével. Fehér gyertyát gyujtok, és fényképe elé teszem. Aztán a megszállottak kötelességérzetével lekasztom puskámat a falról, három lépésre eléje állok, és puskával tisztelgek. A tisztelgés az örök katonának: v. Kövendy Lajos, ny. isk. igazgató, tartalékos századosnak szől...

A gyertya mozdulatlan, magas lánggal ég, én pedig keserű lelki, idegenbe szakadt fia a csend hatalmas magányában áldozom nagy emlékének.

Aztán újból jön a kötelesség, átöltözöm canadai katona ruhába, s megyek a szokásos hétfő esti kiközítésre. Nincs megállás, nincs tévovázás, az útön végig kell menni, ha már a mostoha magyar sors 15. emigrációs esztendejében sincs változás életünkben. Az élet nem állhat meg, erre tanított engem, s ezt adta örökségül.

Ejszaka egyik cigarettát szívom a másik után, aludni nem tudok, beszélgetünk a sötétben, mire elérkezik a reggel. Hóvihar dühöng odakint, mikor munkába indulok. Érzem, nem megyek egyedül; Édesapám nagy lelke kísér utamon.

Aztán megérkeznek az első hazai levelek, özvegygé vált Édesmama és testvéreim könnyeikkel elmosódottá tett sorai. Az első beszámoló a családi gyásznak, a raborságban lezajlott megható temetés keserű, de felejthetetlen emlékei.

Édesmama lila cikláménből csináltatta koszorúját, a 82. székelyudvarhelyi (Vasszékely) K.u.K. gyalogezred hajtőka színét csak virágokkal lehetett érzékeltetni, a rabházában ma tilos volt katonai rendfokozatnak használata, a söpredék uraima eltaposta a vitézi rendet és címet, a gyászjelentésen csak a "Lenin" és "Munkaérdemrend" kitüntetések szerepelhetnek. Édesapám kiérdemelt kitüntetései: a Katonai Érdemkereszt, a Signum Laudis, a Dupla Nagyvezüst, a Kisezüst vitézségi érmek, a Károly Csapatkereszt, a Scbesülési Érem két sávvval, a Tűzkereszt, a Nemzetvédelmi Kerest, az Erdélyi- és Délvidéki Emlékérmek valahol selyempapírba csomagolva és eldugva pihennek, ezekre otthon még emlékezni sen szabad.

Én pedig emlékszem első találkozásunkra: 3 éves kis fiú lehettem, mikor hazatért kopott, csukaszürke egyenruhájában az első háborúból. Magas, délceg alakja botra támaszkodott; a család örömjongásban égett, a Doherdón sulyosan sobesült és a tiroli Leoben hadikórházában felépült Édesapánk közöttünk volt ismét, hogy alig pár hónapos pihenő után családostul utasítson ki az ősi földről a "trianoni igazság" és az új román uralom szuronyos karhatalma. Igen, mi "repatriáltunk" Erdélyből a Csonka-országba, hogy sose felejtsük a régit!

Ott voltam a Margit-szigeten 1926-ban, mikor néhai Kormányzónk, Horthy Miklós vitézzé avatta Édesapát; látom katonás alakját féltérre érezkedve, fekete kabátján csörgő fényes kitüntetéscit... Akkoriban 82-es emléktáblát is avattak valahol Budapesten, az ünnepi beszédet "József Apánk" mondotta. Szívem beleremegett, mikor József kir. herceget Édesapát névszerint említette, méltatva az 1914. Kárpáti ellentámadást, mikor is az 82-esek kiverték az utolsó muszátk Magyarországról területéről. "Az orosz tömegek szakadatlan rohmozták a Kárpátok taraját, miközben felbecsülhetetlen emberanyag vesztéséget szenvedtek, és lassacsán kezdtek ráeszmélni, hogy az út Berlin felé Budapesten és Bécsen át se egész könnyen járható. Lux századosnak és Keresztes hadnagynak a Zjar hegyén álló századait naponta legalább 15 tömegtámadás érte. Mindenkör, de különösen a legutóbbi alkalomnál Kövendy Lajos zászlós magaslott ki személyes bátorságával és példát adó hősiességével. Sza-

kabza ólén ellentámadásra előre törve egy teljes muszka századot megsemmisített, majd ő is magsebesült..."

Egyik Canadában élő 82-es őrmester ezredtársa, öreg canadás székely mondotta nekem Édesapáról: "Kövendy tanító úr nem félt soha. Minden támadásban résztvett, s mindig csodáltuk, hogy életben maradt."

Végig életem Édesapával gyermek- és ifjúkoromat. Látnom civilben irásztalanánál, később északig aktákkal dolgozni. Igen, fáradhatatlan munkása volt annak az igyekezetnek, mely hazánkat a trianoni gúzból a karta kiemelni. Édesapa az iskolán kívüli népművelés és a levevő intézmény megyei szervezője volt, igazgatói fizetéssel és tanfolyóügyi rangban. Tétlenül sohasem láttam, csak munkában; minden szava, minden tette a haza felemelését célozta, s bennünket is szigorúan erre nevelt. Számunkra más ut nem maradt, két fia is katona lett. Örök hála drága Édesapának ezért a szemléért, többet érő örökség ez milliárdos vagyonnál is!

Eljött 20 éves várakozás után a nagy pillanat: az erdélyi mozgósítás! Édesapa 1940. tavaszán önként jelentkezett katonának. De bizszo voltam akkor is sudár tartású százados Apámra! De jól mutatott a hadi-zubbonyban, most már fűzőld hajtókás gyalogos beosztásban. Akkor szíve vágya teljesült: két katona fiával együtt vett részt a szülőföld felszabadításában, együtt keresztük fel a Hargita déli lejtőjén a kopjafás temetőt és tisztelőgtünk a Kövendy Csök sírjainál...

Második ifjúkorát élte Édesapám, mikor kinevezték a Csik-megyei Mádófalva pályaudvar parancsnokának. Hazánk már harcban állt a szovjet rémmel; az öreg katona újból kötelességet teljesített, magyar és német katonavonatoknál engedett és irányított át a Kárpátokon kelet felé...

Azt hiszem, élete alkonyát érezte már, mikor 1944. őszén, a román árulás után utolsónak hagyta el Erdélyt, egy visszavonuló német tüzérségi ágyújára kapaszkodva. A harc már hazánk területén folyt. Az Ur-isten még adott egy utolsó találkozót 1944. novemberében: a koloti csatározásokról éppen visszakerült katona fiaival tölthetett egy estét Budán. Akkor koccintottunk utójára, s egy-két órára boldog volt a három Kövendy százados...

Majd megkezdődött Budapest ostroma, az éjjel-nappal légiriadóbsz szolgálatteljesítés. Édesapám akkor is nagy volt, nem hagyta el az ostromlott fővárost akkor sem, mikor gépkocsival mentem búcsuzni s zsebemben új szolgálati parancssal az akkor még békés, boldog Dunántulra akartam vinni. Ekkor láttam utójára, még ma is látom, amint botjára támaszkodva bánatosan néz távolodó kocsiunk után...

Újból olvasom az összeomlás után első, Nyugatra írt leveleit: "Fiam, olyan világban élünk, mikor a pillanatnyi életért el kell felejteni rangot, iskolát, és pusztá kézzel kell kiverkedni a jobb életért; szerezz kalapácsot és fűrész, dolgozz munkásként, haza akkor gyere, ha én hívlak, különben elsíratunk; sógorod 8 évet kapott; a magyarok Istene nem hagy el, s nevelő úgy gyermekidet, mint mi igyekeztünk titeket..." - Igen, az összeomlás utáni fejtetőre állított világban, mikor a becsületesség, hitványosság, az árulás volt a hőstett, az ellenséghez átállt volt a bátor, azokban az időkben Édesapám lett újból a család esze, lolke, erőssége, hite, a sohasem változó hős Vasszékely...

Aztán temetése után írták meg, hogy sokat szenvedett. Különösen az 1956-os szabadságharc leverése óta. Az egyik levél szorint: "Édesapádát a halál súlyosabb lelki szenvedéseitől szabadította meg. Ő szegény nemes lelkével nem tudott beilleszködni a hirhód népi demokráciába, nem bírta már, hogy téged és gyernekeidet nem láthat".

Aztán újból levelelt olvasom. Megírta Édesapám, hogy baráti köre kihalt, öreg, nyugdíjas kártyapartnerai sorban elmentek. Utójára az öreg Szász ny. alezredes, ki engem is nagyon kedvelt. Egyetlen öröme a kertészködés maradt és az unokák, kikkel fiatalos hévvel játszadozott, mesélt nekik a régi szép időkben, mint nekünk annak idején.

Írták, hogy nagyon sokat töprengett gyernekei sorsa miatt, keserű volt lelke a tengerentúlra szakadt kisebbik fiáért. Tépelfódott és bántotta, hogy miért nem taníttatott ki bennünket mémőknek, orvosnak, akkor nem szakadt volna szét a család. Drága jó Édesapám! Így volt ez helyesen, a trianoni korszakban hivatásul mi önként választottuk a katonait. Ez őseink öröksége volt, s erről az utróló letérni sohasem tudunk, mert akkor megszűnnék magyaroknak és székelyeknek lenni!

Édesapát hajdani iskolatársai közül csak egy élte túl, ő is

mondta temetésén a bucsúbeszédet. -"Jajos, Te voltál a legkedvesebb valamennyi között..." - Koszorújára ezt íratta: "Halál, nehéz volt kidöntened ezt a székegy tölgyot!"

Megírták hazulról utolsó napjait; mikor már érezte, hogy hamarosan véget ér a földi lét, minőn hozzátartozóitól bocsánatot kért, és mindenitől elbúcsuzott. Rólam ezt mondta utóljára: "Kari messzire ment, nagyon szerettem." Aztán fáradt teste álomba merült, időnként fel-felriadt az egyre ismétlődő szívrohamaival. Utolsó szavai: "Messez van Erdély, megyek haza!" Majd örökre elaludt, kidílt a 76 éves kemény tölgy...

Drága Édesapám! Nem értük meg az életben a remélt viszonylátást, nem láthattuk meg együtt a felszabadult Hazát és Székelyföldet. Én nem ígérhetek mást, csak amit Tőle tanultam és örökltem: szeretni fajtánkat, hazánkat. Első utam a hazavezető hadak útjáról Farkasrétre sírjához, onnan a Hargitára visz.

Addig is világít a szemébe ismert Vasszéköly láng s irányt szab!

Nyugodjék békében Drága Édesapám, emléke áldott lesz, pihenése maradjon csendes! Szerető fia:

Kövendy Károly.

oooOooo

"CS-7."

(folytatás)

5. Ugyancsak F.L. altbgy. felügyelőt egy nagyobb vegyes órsre várták szemlére; meglepőnek volt ez tervezve, de a sok cső, vihart látott igen ügyes, életrevaló ópk. majdnem percnyi pontossággal tudta, hogy az érkezés 3/4 12 órára várható. A meglepetés sikere érdekében a következő intézkedéseket tette: Az egész laktanya területén, de különösen az istállóban tökéletes rendet teremtett, a lovakpatát is megmosatta. A gyalogos logénység a kertben dolgozott. A szakácsné ebédhez terített palyotát tiszta asztalra helyezte. Relesége a lakásuk előtti folyosón, csinos háziruhában vasalt. A szobákat, folyosókat virágokkal izléselesen díszítette, s aztán időben az órs-irodában foglalt leállást.

Az ópk. jól számított, mert a Felügyelő parancsértisztje kíséretében 3/4 12 órakor lépett be a laktanya kapuján; a napos jelentkezését hallva, kiment a folyosóra, ahol találkozáva a fehér zubbonyba és nadrágba öltözött szemlézővel - meglepetésének palástolása céljából - altábornagyot főhadnagynak szólította. A Felügyelő igen előnyös és fiatalos kinézésű úr volt, a nyári öltözetben pedig még fiatalabbnak látszott és így megbocsájtható volt ez a tévedés annál is inkább, mert az ópk. alázatosan bocsánatot is kért, amit egy mosoly kíséretében meg is kapott.

A laktanya-szemle után a parancsértiszt érdeklődött, hogy kaphatnak-e ebédet? -Igen, rövid időn belül kész lesz.-

Az izléses asztalterítés végett a gazdálkodást vezető felvilágosítókat kért a községi nagyvendéglő főpincérjéitől, s így az is kielégítette a legkényesebb ízlést is. Az ópk. azt is tudta, hogy a Felügyelő gyenge gyomru, nehéz, fűszeres ételket nem ohat s ezért a gazdálkodást vezető, a szakácsné, a felesége és a szomszédban lakó tanító-nő bevonásával az alábbi menüt állították össze: igen finom, de nem zsíros raguleves; borjúkaraj különféle kóritéssel, ementáli sajt, vegyes gyümölcs, litván feketekávé és piritott kenyér. Jó bort is beszerezte-tett, de azt nem fogyasztották.

Az ebédelés zökkenő nélkül megtörtént, amikor is a Felügyelő azt kérdezte a gazdálkodást vezetőtől: "Ilyen jól élnék maguk mándig"? Válaszolta: "Csak akkor, ha szemle veszélyt érzünk." Ez annyira tetszett a szemlézőnek, hogy a gazdálkodás vezetőt elő kellett jegezni órsparancsnokképző iskolába való vezénylésre.

A szemle más tekintetben is kiválóan sikerült, kimagasló jegyzőkönyvi dícséretet kapott az órs! Az ópk. meglepődötten mosolygott, mert érezte, hogy ennek a szemlének eredménye biztosítja alhadnagyi és szakaszparancsnoki kinevezését, ami meg is történt.

6. Betegesen beképzelt és hiú ember volt Sz.A. ezredes. Mint debreceni kerpk. szemlélté a nagyváradi osztályt, -akkor szárnagy neveztek-, melynek parancsnoka L.Gy. százados volt, aki többek között arról nevezetes, hogy a csendőrségnél ő volt az első autótulajdonos.

A kerpk. igen szeretett fehér asztalnál elidőzni, s ezért az osztpk. a bucsú vacsorára meghívta az országos cső. iskolánál beosztott

B.F. és K.I. századosokat és egy huszár-kapitányt. Az utóbbival megbeszélte, hogy a lovassági szokáshoz híven, tegezés módban társaladjon a kerpk-val. Ez így is történt, sőt a két iskolabeli százados is - az iskola nem tartozott a kerület hatáskörébe - tett egy pár finom, de csipkelődő megjegyzést. A kerpk. a társalgás módja feletti nem tetszősőt azzal mutatta ki, hogy vacsora után rövidesen távozott.

Egy bizonyos idő elteltével Sz.A. ezredet áthelyezték Kozsvárra kerpk.-ul. B.F. szds-t pedig Zilahra vezényelték az osztály vezetésére, mivel az ottani osztálykeretérti beosztásba került.

A vezényelt a parancs vételekor nagyon rossz érzéssel gondolt vissza a nagyváradi vacsora eseményeire, és elhatározta, hogy amikor a kerpk-val találkozik, akkor névszerint jelentkezik nála, hogy kifejezésre juttassa első találkozásukat. Közben nagyon megszerette ideiglenes állomáshelyét, sőt onnan nősült is. Barátságot is kötött egy agglégény ügyvéddel, aki a kerpk-val igen jó viszonyban volt, még abból az időből ismert, amikor mint zászlós Zilahon szolgált.

Kellemes időtöltés közben kapta a hívatolós értesítést B.F. szds., hogy a kerpk. szemle tartása végett érkezik, fogadás az osztályparancsnoki elhelyezési körletben. A szemlélőnél tényleg névszerint jelentkezett, de abban a pillanatban, amikor a nevé kimondta, félbeszakította a kerpk. azzal, hogy nagyon jól ismeri; ezzel el is volt intézve a sorsa. A szemle 3 napig tartott, miközben az osztályparancsnokra 30 napot, két segédmunkásra 15-15 napot osztott ki a kerpk.

A szemle tartama alatt a kerpk. együtt étkezett ugyan B.F. századossal és régi barátjával egyik vendéglőben, de az étkezések végén a százados további ott-tartózkodástól azonnal felmentette. E helyetteset a szds. a jövője szempontjából is komolyan ítélte meg, ezért azon törte a fejét, hogy mi úton-módon nyerje meg a kerpk. jóakarátát. Az az ötlete támadt, hogy hiúságán keresztül próbálja megközelíteni, ami így történt: Az elutazás előtti napon - még a szemlelelet nem volt megírva - szintén hármában vacsoráztak. Vacsora közben a százados alázatosan engedélyt kért arra, hogy egy örömteljes hírt jelenthessen. A belcegező válasza után azt jelentette, hogy Budapestről ma egy bizalmas értesítést kapott, mely szerint az ezredes urat a közel jövőben tábornokká léptetik elő. A kerpk. e jelentés után derült arccal hümmögött, s a századost nem mentette fel a vacsora végén, hanem záróráig együtt ültek és kellemesen elbeszélgettek.

Másnap a kiszabott fenytűseket elengedte és jó szemleleletet is írt.

7. Egyik őrsöm tartott osztályparancsnoki szemlém alkalmával, úgy 10-11 óra között, az irodaszemle alatt - közelből hallatszók cigányzene ütötte meg füleimet. Megkérdeztem a muzsikálás okát az őpk.-tól, mire ő kilépett az ajtón és pár pillanat múlva hallottam, amikor azt mondta: "azonnal hagyjátok abba a muzsikálást és távozzatok, mert itt van a Négus"; az ablakon kitekintve láttam egy hét tagból álló cigánybanda távozását. Visszatértem az őpk. jelentette, hogy a helybéli cigányzene kar a feleségtől akarta köszönteni Erzsébet napja alkalmából.

Ebéd után - a szemle befejeztével - vadászatra indultam, meghívás folytán, a község határába. A vadászat után a Tisza partján levő halász-csárdában vadász-vacsora volt, ahol a laktanyában látott cigánybanda muzsikált. Kérészemre egyik alkalmazott vacsora közben íjedten elkiáltotta: "itt a Négus", mire a cigányokat oly izgalom fogta el, hogy meg kellett őket nyugtatni, de titokban gyontatni kezdték a kiáltót a Négus kiléte és holléte felől.

8. Az Alföld legnagyobb őrsén - 30 fős - szemléltem egy másik alkalommal. Az őpk. kiváló csendőrről volt: eszes, szellemes, jókedvű, bohém természetű. Szemlémre az ellenőrzés szolgálatát úgy osztotta be, hogy érkezésem után rövidesen bevonuljon. Ez meg is történt az ottlétem 2. órájában, de maga előtt két cigány férfit kísért és jelentette, hogy mint gyanús egyéneket igazoltatás végett kísért be. Erre azt kérdeztem a cigányoktól, hogy mi bűnt követtek el? Azt felelték, hogy: Nagyságos Tábornok úr, mi ártatlanok vagyunk, a falubeli zenészekhez tartozunk, a Nagyságos Rinaldó tthts.úr is ismer bennünket, sokszor muzsikáltunk neki, és mégis elkövette velünk ezt a szőgyont.

A Rinaldó név hallatára megérdeklődtem, hogy a cigányok miért nevezték így az őpk.-t? Kiderült, hogy a hatóságok és az őrskörlet

lakosságának nagyrésze a kedvölt öpk.-t Rinaldónak hívja, mert egy alkalommal -mulatózás közben- ő adta magának ezt a nevet.

9. Erdemesnek tartok még egy pár olyan észrevételt leírni, amelyeket magasabb szemléltől előljárók írtak a szemle-jegyzőkönyvekbe:
a./ A Szolg.Havifüzetbe az őrsparancsnokné nem cszközölhet bejegyzéscket.

b./ A gazdálkodás vezető cső.szimpiatiája a szakácsné iránt nem képezheti fegyelmét eljárás alapját.

c./ A szakácsné túl kövér, disznótorok csökkentése mellett soványító kúra tartása ajánlatos, máskülönbön ízletesen főz.

d./ Az arák huzamosabb ideig csak szolgálati időn kívül tartózkodhatnak az őrsön, de akkor is őrsparancsnoki felügyelet mellett.

e./ Az átvonulási szállást biztosító vaságy rozoga, nyikorog, testesebb előljáróknak életveszélyes a használata.

Ha ápoljuk a múltat, építjük a jövőt! A múlt ápolása szebbé teszi a szépet, menthetővé a hibát, megbocsájthatóvá a bűnt és nemesőbbé a szenvedést. Ezen igazságok elismerésével nyíltam vissza a Cs-7. utasítás kaposán a mi gazdag, változatos, sok érerűvel is párosult csendőr múltunkba.

Örülnék, ha egy pár kellemes percet szereztem Bajtársaimnak a leírt epizódokkal.

oooOooo B.Zs.

KÖZLEMÉNYEK, HÍREK, SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

A "NEMZETŐR" c., Németországban kéthetenként megjelenő magyar nyelvű lap f.évi június 1.számában kihoanást olvastam a csendőrség ellen Gömöri Györgytől. E cikk írója tudomásom szerint menekült. Nem ismerem, nem is érdekel közelebről személye, kora, faji és társadalmi elhelyezkedése. Azt sem tudom, miért tartja mindenért a csendőrséget bűnösnek?

Egyet s másat azonban szeretnék tőle kérdezni. Ha olyan rossz volt az élet az átkos csendőr szuronyok hatalma alatt, miért nem változtatott akkor rajta olyformán, hogy egyszerűen hagyta volna el az országot? Hiszen akkor akadály nélkül kaphatott volna útlevelet bárhova. Miért maradt ott kijóveteléig? De azt is kérdezhetném, miért is jött ki egyáltalán? A mostani otthoni regime sem volt jó neki? Hiszen ott most nincs csendőrség.

Kijóvetelével igazolta, hogy otthon most még neki sem volt nyugalma, volt féltlenialója. Vagy csak most ébredt arra, hogy ő milyen nagy magyar hazafi? Akkor meg miért ócsárolja ma azt a csendőrséget és rendszert, amelyben ő és elődei nyugodtan élhettek? Avagy csak a Boriszok az ő testvérei -ezt saját maga írta Szállán a darvak c. orosz filmről kritikájában- s a magyarok nem? S végül, hogy kihoanása a csendőrség ellen az otthon megjelenő Népszabadság c. ujság május 22-ki számában, Vadász Ferenc által írt Csendőr-könyvek cikkben foglalt koholmányok folytatása akar talán lenni?

Ugy a cikk írók, mint mindenki, akik még nem tudnak, vegyék tudomásul, hogy a magyar csendőrség működését, eljárását olyan törvények szabályozták, amelyeket a magyar nemzet szabadon megválasztott képviselői hoztak, akik nem voltak sem bólogató jánosok, sem pedig olyan párt funkcionáriusok, akik idegenből kapott utasítások alapján dolgoztak.

Mi magyar csendőrök a múltban is csak a magyar Hazá és Nemzet javát szolgáltuk, s az emigrációban is csakért küzdünk törvény adta jogok nélkül ugyan, de felvilágosítással, a magyar Testvér támogatásával, szoros összefogással.

Hagyjanak ki egyesek egyéni célokat szolgáló kisedés játékokból!

KÖZPONTI SEGÉLYALAP pénztárunkba az elmúlt félévben 246.06 Gulden folyt be csoportjainktól s egyesektől. Ezen összegből 5 ízbeni segélyezést eszközöltünk -kötöttük egy győgször és egy használt ruhát tartalmazó csomagot haza küldöttünk:- összesen 266.06 Gulden értékben. Így tehát e pénztárunkban 1959. július hó 1-én 20 Gulden hiány állott elő, melyet ideiglenesen a B.L. szerkesztője sajátjából előlegezett.

=====
Ezton köszönettel nyugtázzuk az Ön hozzájárulását a B.L.-re közp.segélyalapra.
=====

Elismeréssel és köszönettel említjük itt meg a Calgary-i csoport tagjainak áldozatkésztségét, kik ez alapunkra a múlt félévben befolyt összegnek csaknem felét adományozták. Nemes példájuk találjon követésre!

Sydney és környéki 15 Bajtárs 91.98 Gulden B.L.-ro küldött hozzájárulását -külön kívánságra- ezúton is köszönettel nyugtázzuk. Reméljük, hogy a jövőben is megkönnyítik lapunk megjelenését.

Calgary-i csoportunk f.évi június hó 8-án vette át ünnepélyes családi est keretében azt a zászló-szalagot, amelyet egyik ottani Bajtársunk felesége himzett, s azt a torontói csoportunk tulajdonában levő csb. zászlóra kötik.

A zászló-szalag két inas széles, 2x2 yard hosszú, mirköt végén aranyrojtos, sárga-kék színű -ez Calgary város színe-, az egyikre ráhímeez MKCSBK és a magyar címre, a másikra Calgary-Alta és az albortai címre.

Passa János őrm. Marokkó és dr. Papp Zoltán szds. Hollandia bajtársaink feleségei, előbbi f.évi március 4-én egy fiú, utóbbi f.évi június 15-én egy leány gyermeknek adott életet. A fiúcskát János, a leánykát Gyöngyvér-Jolán-Anna névre keresztelték.

A szülők örömeiben őszintén osztozunk s kívánjuk, hogy tartsa az Ur mindnyájukat gyermekeikkel együtt továbbra is jó egészségben.

Trianon! A nyugati hatalmak és a his-entente parancsára Magyarországra kényszerítették a trianoni békediktátumot 1920. június 4-én. Ezzel kezdődött el nemcsak Hazánk, hanem az egész Európa kálváriája.

A következő évben, a 40. évfordulóra, a szabad világ magyarságra megrendezi a trianoni gyászévet.

Készüljünk fel mi magyar csendőrök is erre, világosítsuk fel a magyar szabadságharc menekült fiataljait, barátainkat és ismerőseinket, kérjük meg arra, hogy velünk együtt Ők is követeljék az illetékes tényezőkhöz intézett beadványokkal Trianon revizióját.

Országunk megcsonkításába bele nem nyugodhatunk! Az otthon némaságra kényszerített népünk helyett is követeljük a régi határainkat!

Helyesbítés. A B.L. 6. számában megjelent "Gondolatok Trianonról" c. cikkben tévedés fordult elő, mert a "tigris" elnevezés Georg Clemenceaut illeti, akinek németek elloni gyűlölete minden francia politikusnál mélyebben izzott.

Ugyancsak e cikkben Budjenni hadjárata Lengyelország ellen nem 1922-ben, hanem 1920-ban történt.

A hibákért Bajtársainktól s Olvasóinktól elnézést kér Anonymus.

Béko-Galamb: Erdőkes Sárám, amikor Vietnámban, Laoszban, Kóréában tanácskoztam, mindig szívszúrásaim voltak. S most, hogy Kádárral folytatam eszmecsere-t, gyomorgöres kinez.

Felóság: Nem csodálom, hasonló bántalmakról panaszkodik minden magyar, aki Kádár beszédét hallgatja.

oooOooo

H A N D S C H R I F T - K É Z I R A T. ADRESS-CIM: B.L. Szerkesztősége.

UTRECHT. Merwedeke 183 bis. Nederland.

Druckwerk!
Printed Matter!
Periodique!
Druckwerk!

Hoor

Mr.

Msr.

Herrn.

Dr. Béla REKTOR

376. Eddy Rd.

Cleveland 8. Ohio.

U.S.A.

